

σηκώνουνταν, ἀκουμπούσε στὸν τοῖχο σὰν μικρὸ παιδίκι καὶ σύρθηκε στὴν τραπέζας.

Τὰ μάτια τῆς ἔλαυψαν· καὶ ἀπ' τὸν κατάξεφο λάρυγγά της βγῆκε χαρούμενη φωνή. Τὸ κατώρθωσε νὰ φθίσῃ.

"Α... τώρα θὰ δροσισθῇ. Θὰ πιῇ πολὺ νερό... πολύ.

Γυρίζει, βλέπει μὲ λαγτάρχ, ἄχ... ἡ υκράφη ἀδεικ... Δέν θέλει νὰ πιστέψῃ· τὴ φέρνει στὰ ζερά χείλη της, μὲ τίποτε... στελχυματιά!

Καὶ στὴν ἀπελπισία της ἐπάνω, γύρισε καὶ εἶδε στὸν καθρέπτη, θυμόπο ἀπὸ τὸ λίγο σκοτάδι ποὺ ἀρχισε νὰ γύνεται, τὸν ἔκυπτον της.

Τὶ μάτια βαθούλαχ χωμένα, χείλη ἀσπροκ., πρόσωπο χλωμό, μάχουλα σκαμμένα.

"Η γυναικα, ζέχεσε τὴ δίψη της." Αφοκε τὸ ἄδειο ποτῆρι καὶ ἀρχισε νὰ κλαίῃ πικρά, νὰ κλαίῃ καὶ νὰ βάγη, νὰ βήγῃ καὶ νὰ κλαίῃ.

"Ητον αὐτὴ ή Θεοδώρη; Ή εὔμορφη Δωρίτσα, ή γιαδευμένη, ή λατρευμένη!

"Η δίψασμένη αὐτὴ, ή φορεμένη τὰ κατάξεψ απὸ τὸν ἑδρὸ φορέματα, ἥταν ἡ εὔμορφη νυφούλα, ποὺ ἀκολούθησε τὸ Στέφανο ἐδὼ στὰ ζένα, μὲ τόσαις ἐλπίδες καὶ μὲ τόση χαρά;

Εκπλώθηκε κατὰ γῆς, γύρισε δυὸ τρεῖς φορκίς ἐπάνω στὸ πάτωμα καὶ ζεψύχησε, ἐνῶ τὰ μάτια της ἥταν καρφωμένα ἐπάνω στὸ ἄδειο ποτῆρι. Τὸ σκονισμένο πάτωμα, φύλαξε τὸ ἴγναρι τῆς ἀγωνίας της.

Τὶ στεφάνη! τὶ πολλά! τὶ εξαπτέρυγχ ἀπὸ τρεῖς ἐκκλησίαις, τὶ πλῆθος, τὶ κηδεία! Μὰ πρὸ πάντων ὁ Στέφανος ἥταν γιὰ λύπη. Γυρτός, σὰν νὰ μὴ μποροῦσε νὰ βαστάξῃ τὸ βάρος τῆς συμφορᾶς του, περπατοῦσε σιγά-σιγά, γιὰ νὰ μὴν τελειώσῃ ὁ δρόμος ποὺ περπάτει μαζί μὲ τὴν ἀγαπημένη του γιὰ ὑστερη φορά, ἔλεγεν ή θεία του.

Στῆς πεθαμένης τὰ χείλη—ποὺ εἶνε τώρα στολισμένη μὲ τὸ νυφικό της φόρεμα—βλέπει κάνεις ἔνα πικρό χαμόγελο.

"Αλήθεια, πῶς περιφρονεῖ τοῦ πεθαμένου τὸ χαμόγελο, τῶν ζωντανῶν τὴν κωμῳδία... πῶς τὴν περιφρονεῖ!

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ.

ΑΠΟ ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΤΩΝ ΤΡΑΓΟΥΔΙΩΝ ΤΟΥ ΧΑΪΝΕ

Σκορπιόταρε τὸ βραδυρὸ σκοτάδι,
Αγριωπὸ ἐβόϊζε τὸ κῆμα,
Κ' ἐγὼ ἐκαθόμοντο μοραχὸς στὴν ἀμμονδιὰ
Κ' ἐκοίταζα τὰ κύματα, ποὺ ἐχόρεναρ.
Τὸν κάτασπρο χορό τους,
Κ' ἐφούσκωρε ἡ καρδιά μου σὰρ τὴ θάλασσα
Καὶ μοϋσηργγε τὰ στήθη πόθος δυνατὸς
Γιὰ σέρα, εἰκόρα μου γλυκειά.

Εἰκόρα, ποὺ πατοῦ μὲ τριγυρίζει,
Πατοῦ μὲ προσκαλεῖ,
Πατοῦ, πατοῦ,
Στὸ φύσημα τοῦ ἀρέμου, στὸ βόγυο τῆς θαλάσσης
Καὶ στῆς καρδιᾶς μου ἀκόμη τὸ ἀραστέραγμα.

Μ' ἔνα : αλάμι ἐλαφρὸ ἐχάραξα στὴν ἀμμονδιὰ :
«Ἄγρη, σὲ ἀγαπῶ!»

Μὰ διαστρεμμένα κύματα πλημμύρισαρ
Ἐπάνω στὴ γλυκειά ἐξομολόγησε
Καὶ την ἐσθέσαρε.

Ἀδύρατο καλάμι ποὺ τσακίζεσαι,
Καὶ σὺ, ἀμμονδιὰ, ποὺ σβύρεις καὶ σκορπίζεσαι,
Καὶ σεῖς, διαβατικά καὶ τρελλὰ κύματα,
Δέρ σας πιστεύω πειά, δέρ σας πιστεύω!

Μαντζει πειὸ πολὺ ὁ οὐρανός,
Καὶ ἀγριεύει πειὸ πολὺ η καρδιά μου,
Καὶ μὲ τὸ χερί μου γερὸ

Ἀπὸ τὰ δάση τὰ πυκνά τῆς Νοσθερίας
Τὴν πειὸ μεγάλη ἐλάτη ξερριζόρω
Καὶ την βούτω
Στὸ φλογισμένο λάρυγγα τῆς Λίτρας.

Καὶ μὲ αὐτὴν
Τὴν πέρρα τὴν βαμμένη στὴ φωτιά
Τὴν πέρρα τὴν θεόρατη
Γράφω γῆλα στὸ σκοτεινὸ σπερέωμα :

«Άγρη, σὲ ἀγαπῶ!»

Καὶ ἀπὸ τότε κάθε ρύχτα ἐκεὶ γῆλα
Φεγγοβολοῦρι αὐτὰ τὰ λόγια τῆς φωτιᾶς,
Φεγγοβολοῦρι αἰώρια.

Καὶ δίλει οἱ κατόπιν γερείς

Θάραγαλλιάσσουρι ἀπὸ τὰ ἐγγόρια στὰ ἐγγόρια
Καὶ θὰ διαβάζοντε τὰ λόγια τούραρον :

«Άγρη, σὲ ἀγαπῶ!»

ΑΝΤΩΝΙΟΣ Σ. ΜΑΤΕΣΙΣ

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΕΕΝΟΠΟΥΛΟΥ Ο ΨΥΧΟΠΑΤΕΡΑΣ

(⁷ Ιδε σελ. 76).

Βένιερος.—⁷ Α, κύριοι! οἰκονομία καὶ φρόνησις, (διατέμει τὰ μαχαίρια) Πρώτη νὰ μὴ τὰ τρώτε· ἔπειτα νὰ βάζετε ἀπὸ λίγο. Εχομεν ἀνάγκη μερικῶν οἰκονομικῶν συνδυασμῶν. Πολὺ βούτυρο, λίγο χαριάρι· πολὺ τυρί, λίγο σαλάμι. Εν γένει οὐως ἀπὸ οἶκα λίγο.

Γεῶργος.—Νὰ ίδοιμε πῶς θὰ λυθῇ αὐτὸ τὸ γεωμετρικὸν πρόβλημα.

Βένιερος.—(μὲ στόμφορ) Θὰ μημηθῶμεν τὰς φιλέγουσ καὶ προσεκτικὰς μελίσσας. Αὐταὶ ἔλυσαν τὸ δυσκολωτερὸν γεωμετρικὸν πρόβλημα. Δέν εἰν' ἔτοι, γιατρέ;

Εύτύχιος.—Ἐγώ φοβοῦμαι μήπως μείνω κηφήν.

Οὐρανία.—Ἄ, ὅχι, ὅχι! οὐκέτι ἐργαζόμενος καὶ τὰ λοιπά...

Γεῶργος.—Κυριολεκτικώς ὅμως, ἐμεῖς θὰ ἐργάσθουμε, γιὰ νὰ φάνε οἱ ἄλλοι.

Ανθήν.—Θὰ φάμε καὶ μεῖς!...

Βένιερος.—(πρὸς τὴν Ἀρθήν). "Ε! σιωπή, Δουλειά!

(Ἐρ τῷ μεταξὺ, ἵπτο τὴν ὁδηγίαν τοῦ Βέριερη ἀρχιζούντην τὴν ἐργασίαν, μετ' εὐθυγάμας, ὀλοὲρ αὐξόνσης, εἰς ἐρ τραπέζη ἀκριτός. Οἱ δίσκοι μὲ τὰ σάρδιντας τοποθετοῦνται εἰς τὸ μπουφέ. Ἡ Φρατέζεσκα πηγαυτοεργομένη στρώνει τὸ μεσιτὸ τραπέζι).

Βένιερος.—Παντελῆ! ἔ, Παντελῆ! ψιλότερο νὰ κόψῃς τὸ τυρί.

Βάρδας.—Μὰ δὲν κόβεται ψιλότερο· τί νὰ σου κάψω.

Βένιερος.—Ἀφοτε δὲν ξέρεις τὸ κόβω ἐγώ. Ἀμέ τὸ σαλάμι; Τί κομμάτις εἶν' αὐτές; Ὡλαδελφέ, ξένος πόνος ξέγδυρυα!

Γεῶργος.—Ἄν εἶνε δύνατόν νὰ γίνουν πειδοτιγαροχαρτοειδῆ κομμάτια ἀπ' αὐτὰ που κόβουμε!

Βένιερος.—Φέρε δῶ· νὰ, ἔτσι... ἔτσι... ἔτσι... Καὶ τὶς φωνητολίτσαις σὲ δύο σὰν ντομάτες, ἔτσι, ἔτσι, ἔτσι... Δέν φθάνει ποῦ θὰ ἔλθουν νὰ διατεθάσουν—καὶ ίσως νὰ κερδίσουν,—μόνι θὰ τους χορτάσουμε κ ὅλα. Ἀπὸ λίγο τοὺς μασκαράδες, ἀπὸ λίγο! Γιὰ τὸν Θεοῦ καὶ χάθηκα! (γε.Ιοῦ).

Γεῶργος.—Αὐτὴ ἡ φραντζόλα εἶνε μεγάλη· νὰ την κόψω σὲ δύο;

Βένιερος.—Ἀφοτε τόρο τὰ ἀστεῖα...

Γεῶργος.—Δέν ἀστειεύομαι. Νάζερα, μὲ ταραμᾶ καὶ μὲ τυρί τουλουμίσο, γίνονται καλά σάνδβιτς;

Βένιερος.—Σχηλός είσαι, Γεῶργο... Ἐλα δουλειά... Μήν κάθεσθε, γιατὶ ἔτσι δέν θὰ τελειώσουμε ἡ τὰ μεσάνυχτα. Καὶ σᾶς τὸ λέγω, ἂν δέν πάρῃ τέλος αὐτὴ ἡ φραντζόλα, δέν θὰ φάμε...

Βάρδας.—Μου φαίνεται πῶς θάρθουν οἱ ξένοι αὐθρωποι νὰ μας βροῦν ἀκόμη νὰ φτιάξουμε σάνδβιτς!

(Πρῶτος ἀποχωρεῖ μὲ τρόπον ἐκ τῆς ἐργασίας ὁ Εὔτύχιος, ἀπάγων δέο σάρδιντας, τὰ ὅποια ἐρχεται ῥὰ φάγη ἐιρ ἡσυχίᾳ, καθίμενος παρὰ τὸ προσκήνιον. Μετ' ὁ.ληγον ἐρχεται π.ληστον του καὶ ἡ Ἀρθή, τρώγοντα ἑπίσης).

Ανθήν.—(Πρὸς τὸν Εὔτύχιον) Ἐκουραστήκατε;

Εύτύχιος.—Βαρεθηκ. Ἐσύ;

Ανθήν.—Ἐγώ ἔτελειώσα τὸ βούτυρο καὶ τὸ γκέιρο ποῦ μου ἔδωκαν καὶ ήσύχασα.

Εύτύχιος.—Κάτι γρήγορα.

Ανθήν.—Ἐφργγα περισσότερο ἀπὸ τὸ μισό. Στ! (γε.Ιοῦ).

Εύτύχιος.—Πήγαινε νὰ σου δώσουν κι' ἄλλα.

Ανθήν.—Τστερά· τόρα θέλω κάτι νὰ σας πῶ.

Εύτύχιος.—Χρι!

Ανθήν.—Ἀλήθεια ἡ Τύχη εἶνε τυφλή;

Εύτύχιος.—Βέβαιω. Αὐτὸς ἥθελες νά μου πῆς;

Ανθήν.—Ναι, καὶ κάτι ἄλλο. Ξεύρετε σεῖς πῶς μπορεῖτε νά την κάμετε τὴν Τύχη νά ἔλθη κατ' εὐθείαν σὲ σᾶς;

Εύτύχιος.—"Οχι."

Ανθήν.—Βλέπετε; ὁ θειός Λεωνίδας ζέρει. Μὲ μιὰ καρφίτσα κάνει ἔνα σημαδάκι στὸ χαρτί καὶ φρερρο μπροστά του ἡ Τύχη.

Εύτύχιος.—Στ! σῶπα γιὰ τὸ Θεό (τῆς σκεπάζει τὸ στόμα). Σιγά... Τι εἶπες; (ὁ διάλογός τωρ εξακολουθεῖ χαμογελώντας).

Βένιερος.—Απὸ λίγο τοὺς μασκαράδες! 30 δραχμές ἡ ὄπα τὸ γκέιρο, ὅποιος γιοτσιανός τὸ πιστεύει!...

Γεῶργος.—Καὶ τὶ γκέιρο!

Βένιερος.—Δὲν σάρεσει τοῦ λόγου σου;—Ἄ Ηπαντελῆ, θά τα γκάλασουμε. Ἄρχισες πάλι τὶς γεννηκιδωρίες. Καὶ σὺ, κυρίκ Βένιερη, ὅχι τόσῳ πλούσια τὰ ἔλεη σου.

Οὐρανία.—"Οπου λαλοῦν πολλοὶ πετεινοί..."

Γεῶργος.—Αργούν νὰ φάνε.

Θεώνη—Νάζερα γιατὶ ἔχει τρύπες τὸ τυρί; (Ἡ ἐργασία εξακολουθεῖ ενθύμως).

Εύτύχιος.—(Πρὸς τὴν Ἀρθήν, σιγά). Νά μου κάψης τὴ γκέιρο αὐτὸ νά μή το ξαναπῆς... σὲ κανένα ἀπολύτως.

Ανθήν.—Μὰ γιατὶ, εἶνε κανένα κακό;

Εύτύχιος.—Νά σε πῶ· τὸν ἀγκαπᾶς τὸν θειό σου; Ανθήν.—Ω, πολύ.

Εύτύχιος.—Θέλεις νά του κάψης κακό;

Ανθήν.—Ἐγώ, ποτέ!

Εύτύχιος.—"Ε, λοιπὸν αὐτὸ νά μή το ξαναπῆς. Γιατὶ ἄν το μάθη κανεῖς, ὁ θειός σου θά πάθη μεγάλο κακό.

Ανθήν.—Ἀλήθεια; ὡ κύριε Εύτύχιε· σᾶς εὐχαριστῶ πολὺ ποῦ μου τὸ εἴπατε. Δέν θὰ το πῶ σὲ κανένα, σὲ κανένα, σὲ κανένα...

Εύτύχιος.—Μπράβο...

Ανθήν.—Ἐγώ δὲν θέλω νά πάθη κακό ὁ θειός μου. Ἐγώ τὸν ἀγκαπῶ τὸν θειό μου.

Εύτύχιος.—Δὲν ἀμφιβάλλω.

Ανθήν.—Νά τίζευστε τὶ καλὸς ποῦ εἶνε! Καὶ μάγκαπᾶ! Ω, πῶς μάγκαπᾶ! "Οταν εἴμεθα οἱ δύο μας, εἶνε ἀδύνατο νά μή με πάρῃ στὴν ἀγκαλιά του, νά με καθίσῃ στὰ γόνατά του, νά με φιλήσῃ· νά με φιλήσῃ, νά με γκιδέψῃ· νά με γκιδέψῃ, σὰ νὰ ἔμουν μπεμπέ.

Εύτύχιος.—(Τὴν παρατηρεῖ ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ἔκπληκτος). "Ετοι αϊ;

Ανθήν.—Αμ' τι νομίζετε; Μὲ ἀγκαπᾶ ὁ θειός μου ἔμένα. Καὶ νά ἰδητε ποῦ τὸ ἔχει πρυφό. Γιατὶ μόλις ἀκούστη βρέματα νά πλησιάζῃ κανένας, τοσὰ νάκούστη στὴν ἄλλη κάμψη, μὲ πετάχ ἀμέσως ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά του καὶ σηκώνεται...

Εύτύχιος.—*Α!* Δυστυχία!

Ανθή.—Ναι· φοβάται νά μή τον ίδουν και ζηλεύσουν ταδέλφια μου, γιατί έμένα μὲ αγαπή πολὺ περισσότερο. *Α,* έγώ τό έκαταλαβ... *Ε,* δέν είναι γι' αυτό;

Εύτύχιος.—(μετά τια σιγήν). Θά μου κάμης και μίκη άλλη γάρι.

Ανθή.—*Ο,* τι θέλετε.

Εύτύχιος.—Και αύτό νά μή τό πήσ σέ κανένα.

Ανθή—Μήπως θά ξεκαναπάλι κακό του θειού μου;

Εύτύχιος.—Μεγάλο, πολὺ μεγάλο κακό.

Ανθή.—*Ε* μὲ κοροϊδεύετε! (*έγειρεται*) Γιά πολὺ παιδί πειά μὲ πέρνετε, κύριε Εύτύχιε! Σιγά-σιγά θά μου πήτε νά ράψω τό στόμα μου και νά μή μιλώ γρά... (*Απομακρύνεται άποτόμως τρώγοντα*).

Εύτύχιος.—Θά ήταν τό καλλίτερο που είχες νά κάμης, παιδί μου, σὲ ὅλη σου τή ζωή! (*Μέρει μόρος πολὺ σκεπτικός, τίπτωρ από καιρού εἰς καιρὸν τὸ μηρὸν διὰ τῆς παλάμης.*) *Ἐρ* τῷ μεταξύ οἱ ἀ.λ.λοι παραιτοῦνται ἐργασίαν καὶ ἀπομακρύνονται ἔρας-ἔρας, ἀ.λ.λος μὲ δύο καὶ ἀ.λ.λος μὲ τρία σάρδητες καὶ διασπείρονται ἐδῶ κ' ἐκεῖ τρώγοντες. Μόρος ὁ Βέρειρης ἔξακο.λονθεῖ τὴν ἐργασίαν του ἀπορρογμένος. Οἱ ἀ.λ.λοι τὸ β.λέπουν γελώντες σιγηλῶς).

Βένιερης.—(*Ἐξαιρητικής εἰρρωτ τὴν ἐγκατάλειψης*). Βρέ σεις; που είσθε καλέ; Μπάζ! (*έκρηγνυνται εἰς γέλωτας*). Μωρέ μπράζο!... Τόσῳ γρήγορα ἀποστάσατε; Τί κάνετε ἐκεῖ; Τρώτε; *Ολοι τρώτε;*!

Γεώργιος.—Τί, χάρισμα θά ἐδουλεύαμε;

Εύτύχιος.—(στρεφόμενος, χωρίς ράγε.λη). Κάθε δύσις ἔχει τήν ἀνταπόδοσιν.

Βένιερης.—Ω. δυστυχία μου! Πήνε τὰ σάνδειται. Όραίκ, μά την ἀλήθεια, ἐλύσατε τό γεωμετρικό πρόβλημα!

Ορφανία.—Είδατε;

Βένιερης—Μωρέ τι ἐγκατάλειψις είναι αὐτή; Ούτε ἡ γυναικά μου δὲν ἔμεινε στό πλευρό μου.

Θεώνη.—Απεργία!

Βένιερης (μιμούμενος). *Απεργία!*... Τού λόγου σου λοιπὸν ησουν δὲν ἄρχηγός;

Θεώνη.—Ναι.

Ούρανία.—*Οχι!* ο κύριος Εύτύχιος ἀπεγώρησε πρώτος.

Γεώργιος.—Και μὲ ἀρκετὴν προμήθειαν. (*Ο Εύτύχιος ἔγειρεται καὶ π.λησιάζει*).

Βένιερης.—*Α,* γιατρέ!... δέν ήτο διόλου πρωτική ή ίδεα μου. Έσεις ήθελατε νά παραγεμίσετε τό στόμα σας (*δεικνύει τὴν ἐστρωμένην τραπέζαν*) κ' ἔγω σᾶς ἔβαλκ νά παραγεμίσητε τό ψωμί. Εφάγατε τό διπλὸν ἀπ' ὅ,τι θά ἐσπαταλοῦσες *Φραντζέσκα*. (*Πρόδε τὴν Φραντζέσκαν*). Φραντζέσκα, πάρτα, παιδί μου, ἀπό δῶ και πήγανε νά τὰ ἀποτελειώσῃς—και ὅχι νά τὰ φάς!

Φραντζέσκα.—(ἀπάγονσα τὸν δίσκουν). Αύτὴ είναι δουλειά τῆς ὑπηρέτριας. Γιατὶ νά βάλετε ἄλλους νά σας τὴν κάμουν; Εγὼ τὰ ηξευρά, μά τι νά πω; (*έξεργεται*).

Ολοι.—Μπράζο, Φραντζέσκα! πές τού τα. (*γελοῦν, μηδὲ τοῦ Βέρειρης ἔσαιρουν μέρον*).

Βένιερης.—Ἐλάτε τόρχ νά φάμε νά τελειώνη.

Γεώργιος.—Κι' ἄλλα; (*Κάθηνται περὶ τὴν τράπεζαν, ἐκτὸς τοῦ Βάρλα, ἀρα.λαμβάροτος τὴν ἐφημερίδα*).

Βένιερης.—*Ελα,* Παντελή, κάθισε.

Βάρλας.—Φάτε, φάτε, ἔγω δὲν πεινῶ.

Βένιερης.—Βέβηκικ ποιὸς τὸ ζέρει πόσο χαβιάρι εμπούκωσες! Γιατρέ, τὸ πιάτο σου.

Εύτύχιος.—Εύχαριστω δέν πεινῶ.

Βένιερης.—Μά καλά· σὺ χαλούσες τὸν κόσμο πεινάζες.

Εύτύχιος.—Μοῦ κόπηκε ἡ ὥρεις.

Βένιερης.—Καλά. Γεώργιο, θέλεις κρέας;

Γεώργιος.—Εύχαριστω. Ήταν τοιμπήσω μόνον.

Βένιερης.—Και σὺ δέν πεινάζεις!—Ούρανία;

Ούρανία.—Οὔτε ἔγω.

Βένιερης.—Ανθή, φέρε!

Ανθή.—*Οχι.* ἔγω θά φάγω μόνον λίγο σπανάκι.

Βένιερης.—*Ελα, Θέωνη.*

Θεώνη.—Αμ. δέν θά φάγω τόρα αὐτὰ τὰ πετσιά!

Βένιερης.—Χρι! Φάε κουμπάρεις κ' ἐληγές εγείνες ἡ δουλειά! *Ἄς φάγω λοιπὸν ἔγω που δέν ἔφαγα.* (*Τρώγει απλήστως, ενῷ οἱ ἀ.λ.λοι μόλις τοιμποῦνται*).

Βάρλας.—Μπάζ! ἐδῶ ή ἐφημερίδες ἔχει ἔνα ἀρθρό ἀπὸ τὸν *«Κήρυκα τῆς Νέας Τύρκης»*.

Βένιερης.—*Ε, μᾶς ἔνδιαφέρει;*

Βάρλας.—Ολίγον τι εἰς τὸ τέλος. Αναφέρει μερικάς *«σχολαζόντας κληρονομίας»* εἰς τὴν *Αμερικήν*, κολοσσιαίς, καὶ μεταξύ τῶν ἄλλων καὶ τὴν ιδική μας. Άλλα εἶνε, καθὼς βλέπω, γεμάτο ἀνκρίθεις.

Ούρανία.—Τί λέει;

Γεώργιος.—Τί λέει;

Βάρλας.—*Ο Αζζαρης* ήτο Ἑλλην ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολιν (κάθε ἄλλο!) ἀφῆκε δὲ περιουσίαν ἐνὸς ἐκκτομυμυρίου δολαρίων (μάλιστα!) τὴν ὄποιαν κηδεμονίευε δὲν Νέα Τύρκη Πράκτωρ τῆς Ελλάδος.

Βένιερης.—*Εδῶ ἔπρόκοψε!*

Βάρλας.—Παρακάτω νά ιδης: «Μετὰ μακρὰν ἀγνοιαν ἀπεκαλύφθη τελευταῖον ὅτι οἱ μόνοι συγγενεῖς τοῦ Αζζαρη αὐτοῦ, εἶνε δύο του ἀνεψιοί, ὀνομαζόμενοι *Αγγελόπουλοι...*»

Ούρανία.—*Οχι δά!* που εἶνε; που εἶνε; (*Έγειρεται μετά τοῦ Γεώργιου καὶ π.λησιάζει τὸν Βάρλα*).

Βάρλας.—Νά: «Αγγελόπουλοι... διαμένοντες ἐν Σύρῳ καὶ ἀποκτετημένοι λαμπρῶς.»

Θεώνη.—Παρακαλοῦμεν.

Βάρδας.—Τὴν περιουσίαν αὐτὴν διεκδικεῖ ὅμως καὶ τις Λεωνίδας Βένιερης...»

Βένιερης.—Μπᾶ!

Βάρδας.—"Ακουσε : «τραπεζίτης ἐν Ἀθήναις, ὁ ὅποιος ἔκινησε δίκην κατὰ τῶν ἀδελφῶν Ἀγγελοπούλων».

Βένιερης.—'Εγώ ; ! (Γελοῦμεν).

Βάρδας.—'Εδῶ ὁ μεταφραστής ἔχει βάλει ἔνα ἑρωτηματικόν. «Ἐν τούτοις λέγεται ὅτι πρὸ ἐτῶν εἶχε νυμφευθῆ μίαν Ἰταλίδα, μεθ' ἣς ἀπέκτησεν γένον. Ἄλλαξ τὰ δύο αὐτὰ πόρσωπα, καὶ ἄν ποτε ὑπῆρξαν εἰς τὸν κόσμον, ἔξηφανίσθησαν καθολοκληρούσιαν.

Οὐρανία.— } (Ἐπαγακαθήμεροι). Μωρὲ πληροφορίες !

Βένιερης.—"Ισως νὰ λέγεται τίποτε τέτοιο στὴν Αμερική.

Βάρδας.—Καλέ δὲν βαρειέσαι ! Εἶναι γεγονός πλέον ὅτι ὁ Λαζούρης δὲν εἶχε νυμφευθῆ ποτέ.

Βένιερης.—Αὐτὸ τὸ ἔγκλημα τούλαχιστον δὲν το διέπραξεν εἰς τὴν ζωὴν του.

Γεῶργος.—"Εγκλημα ἐνκυτίον μας, δηλαδή. Βένιερης.—Καὶ ἐνκυτίον τοῦ ἔχυτοῦ του !

Γεῶργος.—Φαντασθῆτε ὅμως νὰ εἶνε ἀλτίθεια καὶ ἐκεὶ ποὺ θὰ πάω στὴ Νέα Υόρκη, νὰ ξεφυτρώσουν ἔξαφνα μπροστά μου ἡ Φράγκα μὲ τὸ Φραγκόπουλο. (γελοῦμεν).

Βένιερης.—Τότε νὰ ἴδω τις εὐφυολογίες σου. Γεῶργος.—Τί ; τὸ γελάτε ;

Βένιερης.—Διόλου τίποτε δὲν εἶναι ἀδύνκτο. (φωταζει ἀληῶν) Α ! ἐδάγκασα τὴ γλώσσα μου.

Γεῶργος.—Θά τους δολοφονήσω καὶ τοὺς δύο. Βένιερης.—Μάτια μου ἀπὸ κείνους είσαι !

Ανθήν.—Γεωργό μου, νὰ σε γαρώ, νὰ μὴ τους δολοφονήσῃς !

Γεῶργος.—"Ε, ἀς εἶνε, ἔχε γάρω !

Οὐρανία.—"Ω, μυκάρι νὰ ἡταν ἀληθινό. (Ἐγείρεται).

Βένιερης.—"Ετσι, ἔ ; Γιὰ νὰ μείνω μὲ τὸν τίτλο τοῦ Ψυχοπατέρου !

Οὐρανία.—(γελῶσα) Τίτλος ἀκριβοπληρωμένος. —Πηγαίνω λιγάκι νὰ σιγροισθῶ. Ἐλλα καὶ σὺ, Ανθή. (Ἐξέρχογται καὶ αἱ δύο διὰ τῆς πρὸς τὰ δεξιὰ τύρας).

(Ἀκολουθεῖ).

ὅποια πραγματεύονται περὶ ἐκείνων τὰ ὅποια ἡμεῖς δὲν θὰ προφθάσωμεν νὰ τὰ ἰδωμεν ποτὲ, ηὔξηθη καταπληκτικῶς. Αἱ θετικαὶ ἐπιστήμαι, ἡ ἀνθρωπολογία καὶ κοινωνιολογία μεταξὺ ἄλλων, ἔφερψαν ἀπλετον φῶς ἐπὶ πολλῶν σπουδαιοτάτων ζητημάτων, γενικοῦ ἐνδιαφέροντος.

Ο Πήρσον πρώτος ἐν Ἀγγλίᾳ πρὸ τριῶν ἐτῶν ἔθεσεν τὸ περὶ τοῦ μέλλοντος τῆς φυλῆς μας ζήτημα καὶ τὸ ἐπραγματεύθη ἐντὸς τῶν ὅριων τῆς ἀκριβοῦς ἐπιστημοσύνης, ἀλλὰ κατέληξεν εἰς λίγην ἀπαιτισθόξη δι' ἡμᾶς συμπεράσματα. Εἴτηγως αἱ νεώτεραι θεωρίαι τοῦ Φουργὶε είναι μᾶλλον καθησυχαστικαὶ. Ἀποφάνεται δηλ. ὅτι καὶ εἰς τὸ μέλλον τίποτε δὲν θὰ γίνεται ἀνεύ ήμων, καὶ ἡ τύχη μας ἔξαρτηται ἀποκλειστικῶς ἀπὸ τὴν νοημοσύνην, τὴν ἐπιστήμην, τὴν θέλησιν καὶ τὴν ἡθικότητά μας. Ιδού πῶς σκέπτεται περίπου :

"Αν καὶ τὸ ζήτημα τῆς φυσικῆς ἀρχῆς τὴν ἀνθρωπότητος δικτελεῖ εἰσέτι ἐκκρεμές, καθὼς καὶ τὸ τῆς ἀρχῆς τῶν φυλῶν, τίποτε δὲν μᾶς ἐμποδίζει νὰ παραδεχθῶμεν τὴν ἐιρότητα τοῦ ἀνθρωπίνου εἰδούς. Ἀδίκως οἱ ἀνθρωπολόγοι δὲν θέλουσι νὰ παρεχεγγίσωσι κακίαν οὐσιώδη δικιφορὸν μεταξὺ ζώου καὶ ἀνθρώπου, ἐνῷ κατορθώνουσι ν' ἀνεύρουν τόσας προκειμένου ν' ἀποδείξουν τὴν ἐνότητα τῶν φυλῶν. Μάτην ζητοῦν νὰ βαθύνουν τὴν τάχρον τῆς διθεν γωρίζει τὸν νίγροτα ἀπὸ τὸν λευκόν· ἐν εἰδος ἀνθρωπίνης ψυχῆς θὰ ὑφίσταται πάντοτε. Καθόσον ἀνεργόρεθεν ἐν τῇ ιστορίᾳ θὰ εὑρῶμεν τοὺς ἀνθρώπους εἰς τὰ αὐτὰ πρωτογενῆ ἐπιτηδεύματα ἀσχολουμένους, χειρὶζομένους τὰ ἴδια ἐργαλεῖα, ἔχοντας τὰ αὐτὰ ἔθιμα, τὰς ἴδιας πίστεις. Η ψυχολογία τῶν φυλῶν δύναται ν' ἀνασυστήσῃ κατὰ ταῦτα τὸν θεμελιώδη γαρακτῆρα τοῦ κατὰ φύσιν ἀνθρώπου· τὰ οὐσιώδη ταῦτα γαρακτηριστικά είναι : ή ἴδιατέρα κατασκευὴ τοῦ κρανίου, τὰ προεξέργοντα τόξα τῶν ὄφρων, ή πρὸς τὰ ἐμπρός φερομένη γνήθος, βροχεῖς κνήμαις ἀνευ παντημένης γαστροκνημίας ἀντὶ πάστρης γλώσσης, χειρονομίαι, κραυγαῖ, ἐπιφωνήσεις αὐτόματοι ή ἐκούσιοι. Η γλώσσα, καθὼς ίσως καὶ ή νόησις, είναι ικανότητες ἐπίκτητοι. Σήμερον ἀκόμη οἱ Βοσγιμάνοι ἐν τῷ σκάτε: δέν δύνανται νὰ συνενοιήσωσι μεταξύ των, διότι παρ' αὐτοῖς ή γειρονομία είναι σχεδὸν πάντοτε ἀπαραίτητον συμπλήρωμα τοῦ λόγου.

Τὸ νήπιον καὶ ὁ σημερινὸς ἄγριος μᾶς δίδουν ὅπωσδουν ποιάν τινας ἰδέαν περὶ τοῦ προστορικοῦ ἀνθρώπου. Ο ἄγριος ὅταν δὲν ἔχει σπουδαίαν ἀφορμὴν νὰ συγκρατήσῃ τὸν ἐκυπόν του, γελᾷ, κλαίει γειρονομεῖ, κινεῖ ὅλα του τὰ μέλη, ἀδιαφόρως καθὼς τὸ νήπιον καὶ ὁ πίθηκος, εἰναὶ κατὰ βάθος μηνητικός. Οι αὐστραλοί καὶ πολλοὶ νέγροι τῆς Αφρικῆς ἐπαναλαμβάνουν δῆλας τὰς κινήσεις καὶ τὰς γειρονομίας τοῦ συνδικαλεγομένου μετ' αὐτῶν, καθέσσον εκείνος ὑμιλεῖ. Δὲν ἔχουν τὴν ἐλαχίστην ἰδέαν περὶ

ΕΞ ΑΝΑΓΝΩΣΕΩΝ

Τὸ μέλλον τῆς λευκῆς φυλῆς.

Η σύγγρανος ἐπιστήμην δὲν ἀπαξιοὶ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν νὰ ἐπασχολήσαι καὶ περὶ τοῦ μέλλοντός μας καὶ αἱ προφητεῖαι τῆς, διὸ νὰ μεταχειρισθῶμεν τὸν παλαιὸν ὄρον, ἀνήγθησαν πράγματα εἰς τὸ ὄψος νέας μεθόδου. Ο ἀριθμὸς τῶν ἐργων, τὰ